

ENRIC BUG

I encara avui, que ja s'ha fet gran, està convençut que el seu crepuscular Cotrone tenia raó. Perquè si alguna cosa és ben viva a dins nostre, ella tota sola es representa. I cal que ho facilitem. Per fer possi-

ble l'impossible, encara que només sigui durant un moment fugaç. Per comprendre. I això potser és el teatre. O com a mínim és el que aquell nen va intuir dins la foscor d'un espai màgic, un capvespre d'estiu.

No diu res

Un escenari buit. No hi ha res de res. Entra una dona de 90 anys i mira el públic. No diu res. Mira encurosida. Està molt tranquil·la. Sap que ha de parlar, que ha de dir alguna cosa, però no sap què ni com. Es mou una mica. Mira al seu voltant; potser estaria millor asseguda, li fan mal les cames. No hi ha cap lloc per seure. El públic espera alguna cosa d'ella. Ella ho nota. No sap què explicar. Se'ls mira. Si no parla aviat la gent es cansarà, però no sap què dir, què fer. Li han dit que havia de sortir i explicar alguna cosa de la seva vida. En aquests moments no sap per què ha dit que sí. Alguna cosa de la seva vida. Creu que la seva vida no té res d'especial. El

Meritxell Yanes (Girona, 1976) és actriu. Actualment és membre de la companyia Mentidera Teatre. Dels seus treballs com a actriu destaquen *Tot* (direcció i dramaturgia de Rafael Spregelburd), *Granes*, de Josep Pujol, *Novembres* (dramaturgia i direcció de Pere Puig) i *Petó públic*, d'Àngel Burgas i direcció de Rosa Maria Sardà.

públic espera. Ella ja no està tan tranquil·la. Podria explicar com coneix el seu home just quan comença la postguerra, però creu que ningú ho trobarà interessant. Podria explicar que ell és un soldat, que ve de les Canàries, que ve a reconstruir ponts. Això no és interessant, tothom s'ha enamorat, pensa. Podria explicar que un cop casada se'n va cap a les terres del seu home, prenyada, i de cop es troba vivint en una barraca enmig de plataners. Troba a faltar la seva gent, el seu lloc. Lluita i s'adapta. És una dona forta. Van passant els anys i arriba a tenir vuit fills. Segueix sense dir res. El públic es comença a incomodar. Ella ho nota, vol parlar però no pot. Les ca-

taller de creació

ENRIC BUG

mes li fan molt mal. Podria explicar que el seu home, sense feina, decideix emigrar cap a Amèrica del Sud a fer fortuna. Que ella, abans d'anar-hi, decideix passar per Girona per veure els seus pares. Sola, amb vaixell, viatja amb els seus fills cap a Barcelona. Arriba a Girona i els seus pares, en conèixer les seves intencions, la retenen i li fan veure que si es queden aquí poden trobar feina al seu home, que no cal anar tan lluny. Es queda a Girona amb els fills i el seu home es queda a Veneçuela, molts anys, treballant. Ella, sola, es queda amb els vuit fills. Ara ja no gosa mirar el públic, no sap com posar-se, li molesten els braços, les mans. Intenta començar a parlar però no pot. Pensa que podria parlar d'enyorança, de ràbia, d'espera, d'ignorància, d'estima, d'amor, d'infidelitat, de duresa, de responsabilitat, de la mort d'un fill, de la primera televisió, de la tornada del seu home, dels casaments dels seus fills, dels naixements dels néts... No. Està convençuda que la seva història no té res d'especial. Ara és vídua. Ha viscut molts canvis. Però no sap què explicar... la seva vida no té res d'interessant. Ara ja no mira el públic, es sent incòmoda, molt incòmoda. Fa mitja volta i se'n va entrebancant-se. Torna a sortir, mig plorosa i diu: «Ho sento, ho he fet tan bé com he sabut». Marxa amb el cap cot. Fosc.